

[02-03-2013]

Vogelperspectief

“Wil je de waarheid kennen? Verander dan af en toe radicaal van perspectief.”

De meeuw

De zon klimt rond en rood boven de horizon. Mijn veren glanzen als zilver in het ochtendlicht. I am the king. Jan I. De koning van de meeuwenkolonie.

Elke morgen strijk ik neer op mijn liefste paal. Net iets hoger dan de anderen. Het uitzicht is grandioos.

De noordwestenwind is krachtig. Ik proef de zilte lucht. Van hieruit overschouw ik mijn troepen. En zie dat het goed is. Meestal toch. Laat ze maar kibbelen om een brok vis. Mij komt steeds het grootste deel toe.

Wij zijn een intelligent volk. Nieuwsgierig. Altijd op zoek naar een vers mosselbankje. Onze communicatiemethodes zijn oeroud, maar vernuftig. Voor elke boodschap een andere kreet.

Onze soort heeft een hoge levensverwachting. Mijn vader werd vijftig jaar. Een record. Hij heeft een groot nageslacht. Ik erfde zijn scherp oog. Geoefend in het ontdekken van kraaien. Zwarte veren tussen wit. Onze vijand nummer één. Vooral 's nachts stelen ze onze eieren. De lafaards.

Ik leef voor de dag dat ik een kraai kan doden. Dat ik die rotzak een oog kan uitsteken. Ik trek hem in stukken en voer ze aan mijn trouwste kompanen. Mijn roem zal grenzeloos zijn.

De meerpaal

De winterzon schittert. Rood en rond stijgt ze boven de masten uit. De ijzel blinkt op mijn geteerde romp.

De haven ontwaakt. Nog even koester ik de stilte. Het vertrouwde klotsen van het zeegroen water. Een slaaplied dat langzaam uitdooft.

En dan breekt de hel los. Die verdomde meeuwen. Een siddering beweegt door de kolonie. Met honderden tegelijk beginnen ze aan hun ochtendritueel. Klapwieken, opstijgen, landen. Alsof ze bang zijn dat ze het vliegen sinds gisteren verleerd zijn. Belachelijk. Ik haat dat kabaal. Dat krijsen in hun onbenulligheid. Verse vis. Hier, verse krab! Ze cirkelen boven mijn kop. De maaltijd van gisteren is verteerd. Het regent stront. Kweken, vreten en kakken, het levensmotto van die rotvogels.

De aanvoerder van de bende kiest mijn kop als schijtplaats. Telkens opnieuw. Een zilvermeeuw noemt hij zich. Ha, grijs zoals alle anderen. Irritant zoals heel zijn kolonie. Uren zit hij hier. Het harde oog strak gericht op zijn vechtende onderdanen. Klaar voor de aanval. Hij komt altijd weg met de beste brok.

Leefde ik maar in de Middeleeuwen. Toen stond meeuw dagelijks op het menu. Gekookt en gekruid met peper, saffraan en kaneel. Weeral een paar minder.

Ik blijf overeind. Wachtend op de dag dat er een uitschuift op mijn kop, glad van de vogelpoep. Dat hij een poot verrekt. Of met zijn arrogante bek op de stenen kwakt. Mijn triomf zal geweldig zijn.

Mieke Vandromme